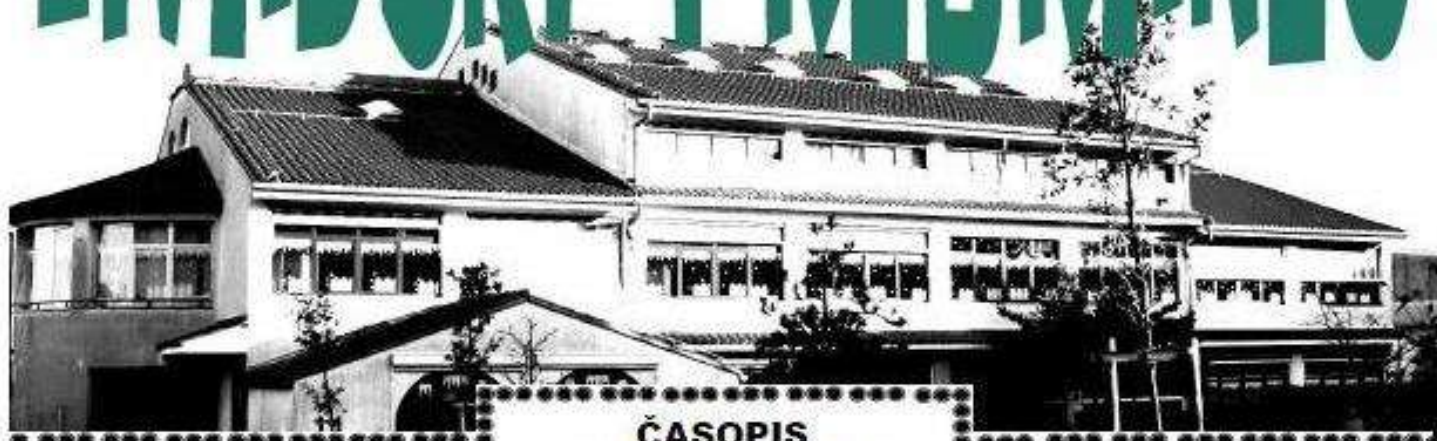

LIVADSKI PREBRANEC

50 centov

ČASOPIS
OŠ LIVADE IZOLA

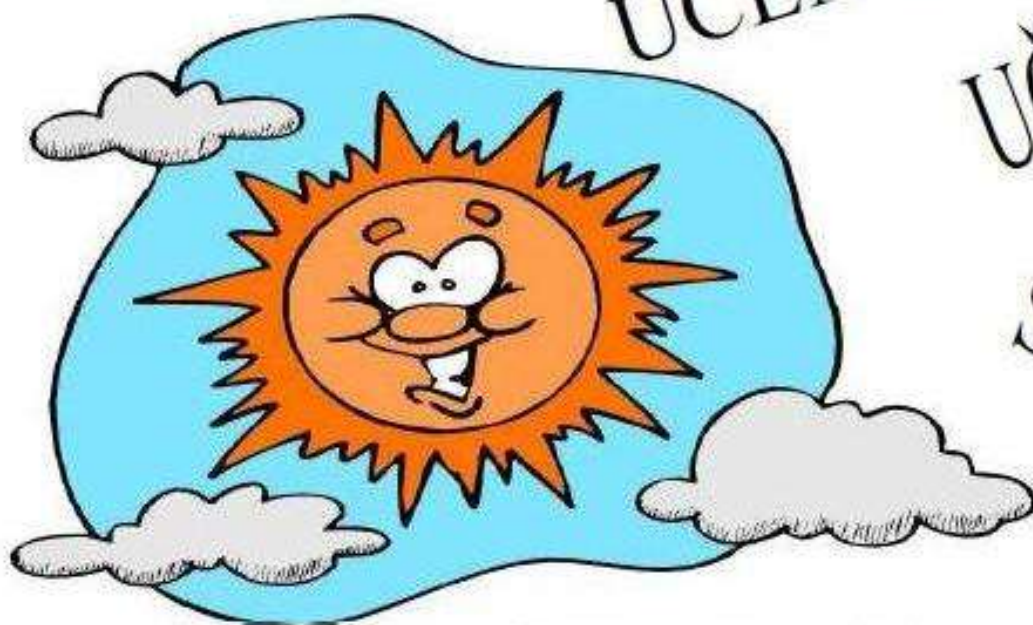
MAJ 2012
št. 2

Ojlaaaaaaaa, končno, ponovno, spet z
vami, dragi:

UČENCI

UČITELJI

STARŠI

in ostali, ki radi prebirate nekaj takega,
kot je naš resnično prebrani
PREBRANEC.

UVODNIK

Pozdravljeni, naši dragi bralci. Ponovno se s svetlobno hitrostjo približuje konec šolskega leta. Zato smo vsi žalostni in potrti?! No, ja, verjetno se večina ne strinja z menoj, saj so počitnice nekaj lepega. A vseeno menim, da ste se tudi letos imeli v šoli zelo lepo, kar je razvidno iz vaših prispevkov, ki so ZELOOO raznoliki in ZANIMIVI.

V tej številki Prebranca boste lahko izvedeli:

-
- kaj počnejo učenci v podaljšanem bivanju,
  - ali 5. razredi obvladajo smučanje,
  - kje ste se potepali,
  - kako Škofica ponovno modruje...

LIVADSKI PREBRANEC
LET. 4, ŠT. 2, šol. l. 2011/12

Mentorici: Irena Panger Viler in Gardi Peršolja
Rač. oblikovanje: Maja Kosmač

POZOR!!!

Sodeluj pri Livadskem prebrancu tudi ti.
Vse prispevke sprejemamo na elektronskem
naslovu

casopis.livade@gmail.com

ali osebno pri mentoricah

Ireni Panger Viler in Gardi Peršolja.

OBČINSKI OTROŠKI PARLAMENT V IZOLI

V četrtek, 29. 3. 2012, je v Manziolijevi palači v Izoli potekal občinski otroški parlament. Predstavniki treh izolskih šol Vojke Šmuc, Dante Alighieri in Livade, so se zbrali, da bi skupaj spregovorili o junakih našega časa. To je namreč osrednja tema letošnjega 22. otroškega parlamenta.

Mentorica občinskega parlamenta Barbara Motoh je v goste povabila dve srčni someščanki novinarki na Radiu Koper Natašo Benčič in Dr. Jadranko Vrh Jermančič, ki so jo poslušalci izbrali za osebnost Primorske 2011. Rdeča nit pogovora so bile njune junaške življenjske zgodbe, ki so jim učenci z zanimanjem prisluhnili. Nato je mikrofona zaokrožil tudi med njimi. Tako smo lahko tudi odrasli slišali njihovo plat zgodbe.

Povezovalka B. Motoh in gostji N. Benčič ter J. Vrh Jermančič

Svoja mnenja so delili mlajši in starejši učenci.

Imeti ob sebi junake, biti junak in se vsak dan truditi postati boljši, so skozi zgodbe gostij osmislile nekatere vrednote, ki počasi že izgubljajo svoj pomen. Pa vendar je skozi oči otrok in mladostnikov svet še vedno tako lep, poln dobrih ljudi in junakov, ki jih lahko, če se le ozremo okoli sebe, najdemo čisto blizu nas. Odloči se in postani junak tudi ti!

Izola, april 2012

Mentorica OP za RS:
Jasna Černic

Zavedanje, da junaki našega časa niso znani filmski igralci, pevci ali nogometaši, je bilo glavno vodilo spoznanja, da so naši pravi junaki prav blizu nas, je dejal Nejc Donaval. Junaki so naši starši, prijatelji in sošolci ter dobri ljudje, ki nam v stiski znajo prisluhniti in pomagati po svojih najboljših močeh. »Na junake se lahko zaneseš, o svojih problemih ne moreš govoriti Messiju, ampak poiščeš starše ali prijatelja« je naglas razmišljala Eva Tisnikar, predstavnica izolske občine, ki se je v ponedeljek, 2. 4. 2012, udeležila srečanja predstavnikov vseh slovenskih šol na zasedanju nacionalnega parlamenta v Ljubljani.

Kdo so junaki našega časa je bila zagotovo zanimiva tema, ki sta jo gostji z življenjskimi zgodbami znali približati tudi učencem vseh treh izolskih šol

TAMARISKA

Vokalna skupina Tamariska je nastala v šolskem letu 2011/12. Sestavljamo jo učiteljice predvsem iz Osnovne šole Livade Izola in ljubiteljice glasbe z različnih področij. Na nastopih pa nas spremljajo na klavirju tudi zunanji člani.

Pod vodstvom naše glasbenice Andreje Štucin se na vajah se srečujemo enkrat tedensko. Družimo se predvsem v želji po sprostitvi in petju. Decembra 2011 smo se predstavile v Marijinem domu v Rojanu, v Italiji, kjer smo zapele božične pesmi. V Gostinskem šolskem centru v Izoli smo ravno tako zapele božične pesmi na Prednovoletnem koncertu, ki ga je organiziralo Društvo upokojencev Izola. Na spomladanskih delavnicah na naši šoli smo v začetku aprila učencem, staršem in udeležencem delavnic zapele nekaj pesmi: »Ne čakaj na maj«, »Mlade oči«, »Mini in maxi« ter »Zemlja pleše«. Z istim repertoarjem pa smo v Ilirski Bistrici nastopile na Primorski poje, in se tako predstavile tudi širšemu občinstvu.

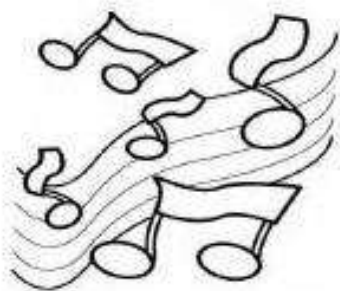
Zakaj ime Tamariska? Ker je to značilna mediteranska rastlina, ki je izredno prilagodljiva in trpežna, krasijo pa jo nežni cvetovi pastelnih barv. Opisane značilnosti so prednost vsakega dobrega pedagoga.

Brigita Butala

KDOR POJE SLABO NE MISLI

Na naši šoli delujeta dva pevska zbora.
Združujeta učence od 1.- 5. razreda, ki imajo
radi glasbo in petje.
Najmlajši pevski zbor se je predstavil na
šolski prireditvi v mesecu aprilu z ljudskimi in
umetnimi pesmimi.

V letošnjem šolskem letu so si pevci starejšega pevskega zbora skupaj z zborovodkinjo Andrejo Štucin zadali poseben izziv. Poleg tega, da s svojimi glasovi pevke/ci bojatijo šolske prireditve in občinska kulturna srečanja, so se v marcu udeležili revije Naša pomlad, v aprilu pa tekmovanja Zlata grla v Gorici (IT), kjer so si pevci z lepim in usklajenim petjem prislužili **ZLATO PRIZNANJE**, ter posebno nagrado za **NAJBOLJŠI IZBOR PROGRAMA NA TEKMOVANJU**.

ISKRENE ČESTITKE!

OPB SE PREDSTAVI

Tudi letos smo učitelji in učenci, ki obiskujejo podaljšano bivanje pripravili Božično-novoletni bazar ter Spomladanske delavnice.

Na začetku so se nam predstavili učenci Plesnih uric in Glasbene pravljice ter nekateri posamezniki.

BOŽIČNO-NOVOLETNI

BAZAR

Tudi ustvarjanja ni manjkalo.

SPOMLADANSKE DELAVNICE

Kulturni program

Z novim šolskim letom je naša šola bogatejša še za učiteljski pevski zbor Tamariska

Učenci in starši so pridno izdelovali.

V 3. RAZREDU PA PESNIKOV KAR MREGOLI!

TETA

Moja teta je prijazna
in njena omara
nikoli ni prazna.

Moja teta kmetijo ima
in mojo sestro rada ima.
Moja teta rada me ima,
zato se z mano rada igra.

Moja teta rada kopa se
kdaj pa tudi drsa se.
Moja teta pridna je
in njena zamisel polna je.

Mojo teto rada imam
zato ji pomagam vsak dan.
Moja teta rože sadi,
ker na vrtu rada ždi.

Anita Rezo
3.b

MOJ TATI

Moj tati ima take oči,
da v meni veselje prebudi.

Moj tata je prijazen in
njegova omara ni nikoli prazna.

Mojega tatija rada imam in
nikoli zapustila ne bom ga tam.

Sara Novkovič, 3. b

PESMICA O BRATU

Moj brat je prijazen in zelo zabaven.
Zjutraj je zaspan, zvečer pa razigran.
V šoli s prijatelji ščinke igra, popoldne
rokomet trenira,
zvečer sledi bobnarska vaja ali pa meni
nagaja.

Urška Kodarin, 3.b

TETA META

Teta Meta po hiši pometa.
Pometla je že dosti,
saj je hiša majhne velikosti.

Teta Meta rada pometa
tako hiti, da se ji metla
kar sama zapleta.

Tako hiti, da ji niti formula
več ne sledi.
Formula je ne prehititi,
na cilju pokal za čistočo dobi.

Alisa Mulalić, 3.B

MAMA

Moja mama je prijazna,
ker njena okolica
ni nikoli prazna.
Pri mizi se lepo vede,
a nikoli se ne presede.
Moja mama je dobre volje,
a za lumpe ni najbolje.

Tina Komac 3.B.

IZBERITE, KATERI SE VAM NAJBOLJ PREŠERE! ZDI.

MAMA

Moja mama je prijazna,
in njena omara nikoli ni
prazna.

Ima tako hišo,
ki v vrtu rase,
v njej palačinke peče
eno zame - eno zase.

Vedno je lačna
in tudi drugačna.

Moja mama je kot Anita,
ki ni nikoli sita.

Ona je kot sladkor,
jaz sem med,

pa sva skupaj sladoled.

Mama je kot sonček,
dobra kot bonbonček.

Mami, oči, muca, jaz,
vsi kričimo na ves glas.

Krava muka MU, MU, MU,
naše mame ni domu.

Le eno edino, jaz mamu
imam,

in tega zaklada nikomur ne
dam.

Moja mama je kot lonec,
ki je ni nikoli konec.

Erik Benigar 3.B

TO PA SO NAŠI SORODNIKI IN SOŠOLCI, KOT JIH VIDIMO MI

MOJA MAMA

Predstavila vam bom mojo mamo. Ime ji je Brigita Jenko. Je bolj majhne in suhe postave, ima dolge lase in zelene oči. Oblači se bolj športno, moderno, včasih pa tudi doma narejeno. Je živahna in se redko razjezi. Večinoma je dobre volje, ima dobro srce in je smešna. Dela v Pokrajinskem muzeju Koper in tam je zelo uspešna. Pri njej mi je najbolj všeč njen humor, znanje in radovednost. Menim, da je radovedna, ker me vsak dan vpraša: »Julija, si naredila nalogo? Pokaži mi, kaj ste imeli pri slovenščini!«

Julija Pegan, 3. b

MOJ OČKA

Moj očka se imenuje Ranko. Je visok in močan. Ima sive lase in zelene oči. V temi se mu oči obarvajo v rjavo. Ima široka ramena, krive in dolge noge kot nogometaši. Zame je največji človek na svetu, saj ima ogromno srce. Rad pomaga drugim, je velik prijatelj.

Vse kar se loti naredi zelo dobro, saj mu ni nič težko. Rad se smeje, sploh pa mojim šalām.

Rada gledava šport in ob tem uživava. Ko sem bil majhen me je povsod peljal s sabo, tako sem spoznal da je velik delavec in zato cenim vsa dela.

Rad ga imam takega kot je.

Tomas Paspalj, 3.B

MOJA SESTRICNA REBEKA

Opisal vam bom svojo sestrčno Rebeko Žarkovič, ki živi na Markovcu v ulici Sergeja Mašere 9. Rebeka je 15. januarja praznovala svoj 11. rojstni dan. Obiskuje 5. razred Osnovne šole Anton Ukmar in je uspešna učenka.

Je velike in močne postave. Ima rjave lase, ki ji sežejo do ramen. Njene oči so velike in prav tako rjave. Oblači se športno. Njena najljubša barva je viola.

Po značaju je mirna, se redko razjezi in je pogosto dobre volje. Ni zamerljiva in je dobra po srcu. Nima smisel za humor, toda vseeno se z njo vedno zabavam in mi ni dolgčas. V prostem času se ukvarja s plavanjem, plesom in petjem. Kadar smo skupaj, vedno drži z menoj in je do mene zelo, zelo prijazna, zato jo imam zelo rad.

Tobija Cencič, 3.b

SOŠOLKA MAJA

Opisala vam bom sošolko Majo Franovič.

Maja ima rjave oči in lase, ki ji segajo do ramen. Je srednje velikosti. Njena najljubša barva je modra. Oblači se moderno. Je zabavna in dobra po srcu. Rada pomaga prijateljem. Obiskuje osnovno šolo Livade. Dvakrat na teden obiskuje tudi glasbeno šolo, kjer se uči igrati klavir. V prostem času pa hodi še k verouku in se igra s prijatelji in domačimi živalmi. Maja ima doma hrčka in tri ribice, pri teti se igra s kužkom in mucu. Ob torkih in petkih igra roket. Majo dela zanimivo to, da z njo ni nikoli dolgčas.

Astja Ludvik, 3. b

ŠOLA NEKOČ

INTERVJU

Intervju z dedkom Martinom

Martin: Ali se ti zdi, da je bila osnovna šola lažja kot danes?

Dedek: Nekoč smo dobivali številne ocene že od prvega razreda naprej in slabi učenci so večkrat ponavljali razred. Nekateri osnovne šole sploh niso končali. Meni, da smo bili učenci bolj resni pri delu.

Martin: Kako je bilo z disciplino pri pouku?

Dedek: Pri pouku smo bili pridni in smo poslušali naše učitelje. Bolj smo se jih bali in jih tudi bolj spoštovali. Kazen je bila pogosto ta, da si moral ostati po šoli ali pa si moral med poukom zapustiti razred in se javiti ravnatelju. Pogosto je v glavo priletela tudi kreda.

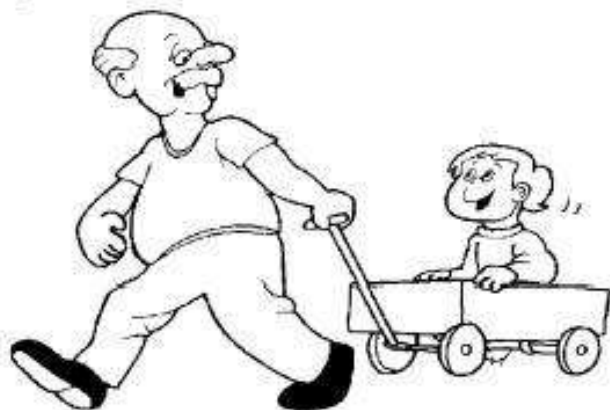
Martin: Kako ste se nekoč učili?

Dedek: Takrat ni bilo delovnih zvezkov, zato smo snov pisali. Potrebno je bilo dobro poslušati in sodelovati pri pouku. Učili smo se iz knjig in iz lastnih zapiskov. Takrat ni bilo računalnikov in interneta, pa tudi starši nam niso znali pomagati.

Martin: Katere predmete si imel najrajši?

Dedek: Najrajši sem imel matematiko, zemljepis in zgodovino. Tudi slovenščina mi je bila všeč, a ker sem grdo pisal, sem večkrat dobil nižjo oceno za obliko.

Martin Pečar, 4.b

Intervju z nono Celestino

Nona Celestina se je šolala v letih 1947 -1953.

Rok: Ali ti je bila šolska stavba všeč? Nona: Šolska stavba mi je bila všeč. Bila je lepa, velika in skoraj nova.

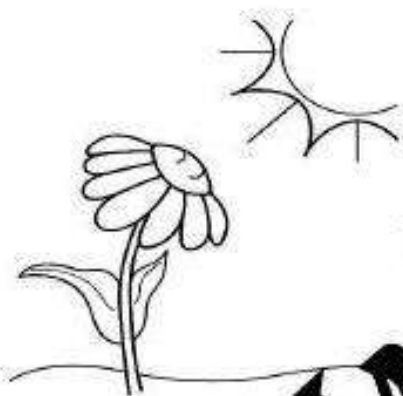
Rok: Si rada hodila v šolo? Nona: V šoli mi je bilo lepo. Zelo rada sem obiskovala pouk, ker v povojnem času, doma nismo imeli nobenih knjig.

Rok: Kakšni so bili sošolci? Nona: S sošolci smo se razumeli, saj smo se na vasi vsi poznali med seboj.

Rok: Kakšne predmete ste imeli? Nona: V 4.razredu smo imeli naslednje predmete: slovenski jezik, srbski ali hrvatski jezik, zgodovina, zemljepis, prirodopis, računstvo in geometrija, risanje, pisanje, ročno delo, petje, telesna vzgoja.

Rok Jerman, 4.b

KROŽEK

RAZVOJ RASTLIN IZ SEMEN

Rastline za rast potrebuje svetlobo, semena pa najbolje kalijo v temi. Kot prave znanstvenice smo opazovale razvoj rastlin iz semen. Pri delu smo bile pozorne in natančne. Ob koncu opazovanja smo napisale poročilo, v katerem smo navedle naše ugotovitve.

Potrebovale smo:

- različna semena, (meliso, meto, majaron, janež, rožmarin, kumino, kamilico)
- prst,
- primerno posodo.

Pripravile smo posodo.
Nasule smo prst.
Posejale smo semena.
Prekrile smo jih s tanko plastjo prsti.
Zalile smo jih.
Postavile smo jih na primerno mesto.

Opazovale smo enkrat na teden v obdobju od 8.3. do 20.4.2012. Opazovale smo hitrost kalitve rastlin in hitrost rasti po kalitvi. Vsak četrtek smo beležile svoja opažanja. Izmerile smo temperaturo, redno smo zalivale in pazile,

da je imela rastlina po vzkalitvi dovolj svetlobe. Ugotovile smo, da je večina rastlin na začetku imela po 3 liste, da semena kalijo različno dolgo, odvisno od vrste semena. Po vzkalitvi morajo biti na primerno toplem in svetlem mestu.

IDEJA!

Pa še ideja za darilo. Nekomu, ki rad kuha, lahko pokloniš lonček doma vzgojenih zelišč.

Upoštevaj, koliko časa rastline potrebujejo, da zrastejo, da bo darilo pripravljeno pravočasno.

Podatek najdeš v poročilu o opazovanju.

ZAPOMNI SI!

Če poseješ zelišča, kot sta peteršilj in bazilika, lahko rastline, ko bodo zrasle, tudi poješ.

Zapisale: Ivana, Eva, Blanka, Sandra, Ema, Lana
Fotografirala: Laura

CERKNO

To leto smo 5. razredi odšli v šolo v naravi. Kljub slabemu in mrzlemu vremenu se nismo predali in v četrtek, 9.2.2012, odšli v Cerkno, da bi se naučili smučati oz. izboljšali tehniko smučanja. Za nekatere je bila to prava pustolovščina, saj še nikoli niso smučali. V Cerknem smo preživeli pet čudovitih dni. Bili smo v hotelu Cerkno.

Dan se je začel z bujenjem. Oblekli smo se in odšli na zajtrk. Po zajtrku smo se pripravili za smučanje. Vsak dan nas je pred hotelom čakal avtobus s katerim smo se odpeljali do smučišča. Prvi dan na smučišču smo se razdelili v skupine po znanju. Smučali smo do 12.00 ure. Ob 12.00 smo imeli kosilo, po kosilu pa smo nadaljevali s smučanjem. Ob 15.00 smo imeli v koči na smučišču popoldansko malico, da si odpočijemo, si nabereemo energije in se segrejemo. Nato smo se spustili po smučišču do žičnice, kjer nas je čakal avtobus. Zraven žičnice smo spravili smučke in pancerje za naslednji dan. Ko smo prišli s smučišča, smo imeli počitek. Ko je bilo konec počitka smo odšli v jedilnico, s sabo smo lahko vzeli tudi družabne igre, s katerimi smo se igrali. Nato smo imeli večerjo. Po večerji smo imeli eno dejavnost (plavanje, ogled muzeja ...), razen v nedeljo, ko smo imeli zaključni večer. V nedeljo pred večerjo smo imeli vaje za točko, ki jo bomo odplesali, odpeli ... Naša skupina je za zaključni večer pripravila ples »mešana makarena«. Ko so vse skupine predstavile svojo točko, smo lahko plesali v disku. Tisti, ki niso plesali, so se igrali z družabnimi igrami. V disku smo bili do 22. ure. Nato smo se odpravili v sobe in z lahkoto zaspali, saj smo bili zelo utrujeni. Približno tako so potekali dnevi na Cerknem. Vsi bi še ostali v Cerknem, ampak napočil je čas, ko nas je avtobus prišel iskat. Ko smo prispeli v Izolo, smo se objeli staršev in jim povedali, da bi v Cerknem ostali še en teden. In tako se je zaključila naša šola v naravi.

Vito Grula, 5.a

ŠOLA V NARAVI

UČITELJI

Patrik učitelj najboljše skupine je,

on pozna vragolije vse.

Profič v smučanju je.

Lan katastrofa je,

kepa in nariba te,

hkrati pa še zabavno je.

Patrik mil obraz ima

in v sebi je prava punčica.

Lan v tunkanju tudi blesti.

Rad zabava se,

prava faca je.

Ko Lan in Patrik pogledata te,

te kar zmrazi

vse do kosti.

Lan in Patrik v disku glavna sta,

saj dobre pesmi pripravljata.

Učiteljica Hana začetnike uči,

mirna je in brez skrbi.

Ko si Enej ne upa

Hana ne obupa.

V bazenu tako poglavarka je,

da Valdi še zaplaval je.

Sara in Nika frendici sta,

saj se dobro razumeta.

Pri activity vse nasmejita,

a vedno izgubita.

Ko učiteljica Sabrina fotografira nas,

ima vedno nasmejan obraz.

Hana je Sabrino dvakrat spravila v jok,

to je zanj bil pravi šok.

Komaj sem pričakala dan odhoda domov, saj je šlo vse prehitro.

Zjutraj so nas prišle zbuditi sosede Zvitorepke. Povedale so nam, da nam je nekdo zmešal stvari in da je toaletni papir ovit po sobi. Joj, pa ne ravno zadnji dan, ko moramo vse pospraviti nazaj v potovalke. Stekle smo po sobah in spraševale kje so naše stvari in ali jih je kdo kje videl. Kmalu za tem sem našla smučarske hlače, jakno, šal ter kapo. Jaz in moje sostanovalke smo iskale svoje sladkarije, saj smo jih imele zelo veliko. Fantje iz Tornada nam jih niso hoteli dati, a smo jim odvzeli iz rok. Na srečo smo vsi našli svoje stvari. Nato zagledamo rokavico, ki je bila obešena na Isabelini postelji. Sumili smo, da sta to naredila učitelja Lan in Patrik. Fantje, ki so bili zato zelo jezni, so stekli proti njihovi sobi in začeli razmetavati. Na koncu smo izvedeli, da so to bili vsi učitelji in učiteljice.

To je bila zelo zanimiva izkušnja, a je ne bi nikoli več ponovila.

Gaja Soršak, 5.b

Vitu makarena dobro gre,
da počasi Enej ljubosumen je.

Punce na mizi rade plešejo,
da se kar stene tresejo.

Enej šolska faca je,

ker s svojim nasmehom nasmeje vse.

Ko Enej v disku se vživi,

še Lanu in Patriku ples zadiši.

Sandra, Lana, Eliza, Vito, Hana, Enej, 5.a

Uf, kakšno pričakovanje! Zunaj je močno pihalo in snežilo. Učiteljice pa so se odločile, da ne gredo na smučišče.

Torej. Bila je sobota. Mislili smo, da bo ta dan brez smučanja zelo žalosten, a smo se motili. Odšli smo na sprehod po hribu navzgor. Gor smo se ustavili in se začeli kepati. Vrnili smo se proti hotelu. Mimo je peljala cesta. Njena površina je bila pokrita z ledom. Hoteli smo drsati navzdol, a učiteljice niso pustile. Torej smo nadaljevali po potki. Ustavili smo se pri potoku. Spet smo začeli s kepanjem. Čez čas smo se vrnili v hotel. Nato smo gledali film Pozabljeni zaklad. Po filmu smo imeli prosti čas, da smo poklicali domov. Po prostem času smo odšli v jedilnico in igrali družabne igre. Ob šestih smo imeli večerjo. Nato smo šli v muzej. Tam smo si ogledali stare smučiče, kako je izgledalo običajno stanovanje, laufarsko opremo in kolovrat. Vrnili smo se v hotel in se preoblekli v kopalke. Odšli smo na bazen. Tam smo se špricali, skakali v vodo in plavali. Utrujeni od plavanja smo se vrnili v sobe.

Ta dan mi je bil zelo všeč. Škoda, da je bil tako kratek. Upam, da bom še kdaj doživela tako lep dan.

Metka Komac, 5. b

TEKMOVANJE OLJKA, ALI TE POZNAM?

Kot vsako leto je bilo tudi letos tekmovanje Oljka, ali te poznam?. Tekmovanje organizira Društvo oljkarjev slovenske Istre (DOSI). Letos je bilo organizirano že dvajsetič. V ekipi OŠ Livade Izola smo tekmovali: Asja Huremović, Gaja Soršak in Nina Krebelj. Naša mentorica je Marina Potočnik.

Na tekmovanje smo se dolgo pripravljale. Napočil je 20. april – dan tekmovanja. Vsi smo imeli tremo. Ko smo prišli na OŠ Marezige smo se odpravili v učilnico, kjer smo opravili pisni del tekmovanja. Nestrpno smo čakale na razglasitev rezultatov. Uvrstile smo se v finale, kjer tekmuje 5 najboljših. Sledil je kviz. Tudi tukaj smo se dobro odrezale. Sledila je degustacija olja. Pravilno smo ugotovile. Nato smo odšle ven in posadile oljko. Ker smo bile pri vseh nalogah najboljše, smo zmagale. Sledil je srečelov. Dobili smo pokal.

Ni nam žal učenja o oljki. To znanje bomo znale uporabiti v življenju.

Asja, Nina, Gaja in Marina

Predstava POLNA LUNA IN SHUJŠEVALNA KURA

V sredo, 25. 4. 2012, so v 4. a in b razredu gostovali učenci 5. a razreda s predstavo Polna Luna in shujševalna kura. Ogledali smo si jo z velikim zanimanjem.

V četrtek, 26. 4. 2012, pa smo si četrtošolci predstavo ogledali v 5. b razredu. Bilo je zabavno, zanimivo in poučno! Mogoče se srečamo še kdaj.

Lara F. in Lara B., 4. a

BONTON

BONTON JE KOT BONBON,
LAHKO JE SLADEK,
LAHKO JE KISEL,
LAHKO JE SLAN ALI BOLAN.

MED PREDSTAVO DVORANE NE
ZAPUŠČAJ,
ČE TI JE ZANIMIVA RAJE POSLUŠAJ.
ČAKANJE V VRSTI JE VEDNO
DOLGOČASNO,
AMPAK POTRPI, SAJ JE LE ZAČASNO.

NE BITI MOTEČ, SAJ BODO MISLILI,
DA SI MALO PREČ
MOBILNI TELEFON NI ZA BONTON,
SAJ JE GLASEN, KOT POČEN BALON.

V GARDEROBO NIKOLI NE DRVIMO,
DA OSTALE NE POLOMIMO.
PRI PREDSTAVI NE KOMENTIRAŠ,
DA IGRALCEV NE ZNERVIRAŠ.

BONTON JE KOT BALON,
LAHKO JE SLADEK,
LAHKO JE KISEL,
LAHKO JE SLAN ALI BOLAN.

MED ODMOROM VEN NE ODDRVIMO,
IN SE ZUNAJ UMIRIMO
BONTON JE EN DOBER TON!!!!!!!!!!!!

Žana, Špela, Tilen, Aleks, 7.a

6. RAZRED PIŠE

ONA

Prišla je pomlad in
ljubezenski zaklad.
Prišla je kot ptičica,
ki svobodno je letela.
A bolezen jo je zaobjela,
ptičica ni več žvrgolela.
Strah se mi je vtisnil v srce,
bolelo je kot že dolgo ne.
Kmalu vse je minilo
veselje zalilo.
Srce mi je pelo,
prijateljstvo žvrgolelo.

Ana Vozila in Brigita Sever, 6.b

JURE KVAK KVAK

Jure kvak kvak
je padel v vodnjak,
vode ni bilo
je padel na dno.

Vodo so natočili
in ga skoraj utopili.
A rešil se je,
grdo pogledal me.

Saj sem ga jaz
pahnil v vodnjak
zopet oglasilo se je
kvak, kvak.

Dimitrij Mičović, 6.b
Urh Jakob Poberaj, 6.b

UMETNINA

Odločila sem se, da vam povem nekaj smešnega o svojem bratu. A ušpičil je že toliko, da sem se težko odločila kaj. Nazadnje sem le izbrala in sicer tole: Luka, moj bratec, kar veliko riše. Z barvicami, flomastri, karkoli mu pride pod roko. In tako je pred kakim mesecem dobil v roke flomaster, zelenega namreč. Seveda mu njegov zvezek in knjige niso zadostovale za ustvarjanje; preizkusiti je želel še druga področja. Vrata naše dnevne sobe vodijo na hodnik, od tam pa na stopnice, ki se nahajajo ob beli steni, in ravno to steno si je Luka izbral za svoje novo platno. Narisati je uspel kar veliko, dokler nista pritekla mama in očka, ki sta bila zelo huda in Luka je bil seveda kaznovan. Sama žal nisem bila priča temu dogodku. Videla sem le končni izdelek, ki sem ga poimenovala umetnina.

Ker so stopnice ravno na poti v mojo sobo, si lahko umetnino ogledam prav vsakič, ko grem mimo. Tudi Luka rad spomne nanjo, ko reče: »To jaz lisal.«

Ana Vozila, 6.b

UŠPIČIL SEM

Imel sem pet let. Bil je petek. Moja mama se je odločila, da bo ves popoldan sesala. Zato ni imela časa, da bi me peljala k frizerju.

Odločil sem se, da bom kar sam izvedel ta poseg. Legel sem pod posteljo in pričel s striženjem. Sestra me je nekajkrat vprašala, kaj delam, jaz pa sem se zlagal, da pobiram dlake. Vsem se je to zdelo čudno, saj je mama prej vse posesala. Končno sem se postrigel in svoje lase pokazal staršem. Skoraj bi padli s stola, saj so bili ravno pri kosilu. Hitro smo se oblekli in odšli k frizerju, da mi popravi frizuro. Postrigli so me zelo na kratko. Ampak meni je bila frizura, ki sem si jo sam naredil, veliko lepša.

Urh Jakob Poberaj, 6.b

PREPLULA SEM OCEAN

Nekega dne, ko smo v šoli obravnavali ocean, sem si zelo želela, da bi ga nekoč preplula. To je bila do tedaj moja največja želja, vendar sem vedela, da se mi verjetno ne bo izpolnila. Čez teden dni pa je učitelj rekel, da se pripravlja na izjemno zanimivo potovanje čez Pacifik, zato ga nekaj časa ne bo v šolo. Ko je to povedal, sem ga vprašala, če grem lahko z njim. Rekel je, da je sprva želel povabiti tudi učence, vendar je mislil, da ne bo nikogar zanimalo. Jaz in še nekaj drugih sošolcev pa smo mu povedali, da se moti in da nas to zelo zanima. Tega se je razveselil in nam dejal, da nas rade volje vzame s seboj. Pozanimali smo se še za nekaj dodatnih informacij in čez en teden smo bili pripravljeni na razburljivo potovanje.

Prišel je težko pričakovani dan. Odpravili smo se k pristanišču. Tam nas je čakala velikanska bela ladja. Notranjost je bila zelo razkošna. Ladja je imela ogromno kuhinjo, gromozansko jedilnico in veliko sob; vsaka soba pa je imela svojo majhno kopalnico. Bilo je kot v hotelu. V nedeljo, 23.6.2004, smo odpluli. Vsi smo bili zelo navdušeni, saj smo vedeli, da lahko naletimo na veliko zanimivih stvari. Med potovanjem nam je učitelj naštel nekatere zaščitene živali, ki živijo v Pacifiku. Nato smo naleteli na nekaj nenavadnega. Jaz sem ravno ležala na strehi, uživala v toplem in sončnem dnevu in pila okusno mrzlo limonado. Bila sem s sošolkami, kajti tudi one so rade uživale na soncu. Fantje so se podili po ladji in nam kar naenkrat zaklicali, da vidijo nenavaden otok, roza barve. Me smo najprej mislile, da si izmišljujejo, ampak ko smo tudi me videle to čudo, nismo mogle verjeti svojim očem. Učitelj se je odločil, da se na otoku ustavimo in ga malo raziščemo. Kopno je bilo roza, drevesa so bila roza, grmi in trava so bili roza, vse je bilo roza. Nato se je prikazala čudna žival. Bila je roza želva! Takoj sem vzela fotoaparata, da bi fotografirala čudno pokrajino in žival, vendar so bile vse slike samo velik črn zmazek. Najprej sem mislila, da je z mojim fotoaparatom nekaj narobe, zato sem nato fotografirala prijateljico, da bi se prepričala, če je škoda velika, vendar se je izkazalo, da je s fotoaparatom vse v redu. Šli smo dalje in še vedno je bilo vse roza. Nenadoma mi je zastal dih. Pred nami je stala prijetna roza hišica in v njej je gorela luč. Previdno smo potrkali na vrata in na naše presenečenje so se takoj odprla. Tam je stala nekakšna pošast. Bila je pol kača pol človek. Začela je sikati. Vsi smo se prestrašili, a smo naposled ugotovili, da je pošast prijazna. Vprašala nas je, če smo lačni ali žejni in nas povabila v hišo. Nekaj smo pojedli, se zahvalili pošasti in se odpravili naprej po otoku. Malo kasneje smo zagledali še eno hišo.

Ta je bila večja od prejšnje. Zdela se mi je zelo hladna in neprijetna, zato me je takoj oblila kurja polt. Tudi pri tej hiši smo se ustavili in potrkali. Vrata nam je odprl velik in zelo srčkan pes. Vsi so ga veselo gledali, samo meni se je zdel nevaren in neprijazen. Kar naenkrat je pes zalajal in ugriznil eno izmed sošolk. Ta je takoj padla v nezavest. Učitelj jo je dvignil in nemudoma smo začeli bežati pred nevarnim psom. Ta nam je sledil in bil je vedno bližje in bližje. Nato sem se jaz opogumila in se ustavila. Zgrabila sem vejo, ki je bila bo poti in z njo začela kriliti naokoli. Upala sem, da se bo prestrašil in zbežal, vendar se je on vedno bolj približeval. Nato mi je zmanjkovalo časa in spomnila sem se dne, ko mi je prijatelj pokazal neverjetno dober trik. Hitro sem ga izvedla. Uspelo mi je in psu sem palico zarila globoko v srce. Pes se je zgrudil po tleh in umrl. Vsi smo se nemudoma vrnili na ladjo in srečno prišli domov. Poškodovana sošolka je hitro ozdravela in vsi smo bili srečni ter zadovoljni.

Na potovanju sem se veliko naučila in pridobila sem novo izkušnjo, ki mi bo v življenju zelo koristila. Najbolj sem se naučila, da videz lahko vara, zato moramo biti vedno zelo previdni. Upam, da bom še kdaj doživela kaj podobnega (kakšno poučno izkušnjo), vendar si želim, da bo malo manj nevarna.

BRALNA ZNAČKA

"S KNJIGO V SVET"

19. aprila 2012 nas je ob zaključku Bralne značke obiskal pisatelj Franci Rogač.

INTERVJU

Koliko let se ukvarjate s pisanjem knjig?

Prvo knjigo sem napisal leta 2002, torej deset let.

Koliko knjig ste do sedaj napisali?

Do sedaj sem napisal devet knjig (pravljic) in en roman.

Kje dobite navdih za pisanje?

Zelo različno, navdih dobim med delom in obiskom otrok v bolnici. Ko pisatelj nima navdiha je to pisateljska kriza.

Kdo je vaš vzornik?

Hans Christian Andersen.

Kje živite?

Živim v Ljubljani, želim pa si živeti v Prekmurju.

Prosim, povejte nekaj o svoji družini.

V ponedeljek bom star osemindeset let. Imam sestro, ki ima otroka - torej sem stric.

Kakšno je bilo vaše otroštvo in kasnejše šolanje?

Do konca osnovne šole sem imel zelo lepo otroštvo. Po končani osnovni šoli sem se zelo spremenil in postal enden bolj znanih ljubljanskih pankerjev. Ker se nisem razumel z očetom, saj si nisem želel postrčiti irokeze, sem bil raje na ulici. Nekaj let sem živel kot brezdomec in na srednjo šolo popolnoma pozabil. Nato sem se zaposlil kot natak, da sem zaslužil dovolj denarja za šolanje, kasneje šola namreč ni več brezplačna, da sem si lahko plačeval izpite. Sedaj sem tik pred magisterijem na fakulteti za socialno delo. Želim pa si postati tudi vzgojitelj, saj me delo z mladimi zelo veseli.

Vaše napake, ki bi jih popravili, če bi lahko...

Močno obžalujem, da sem "šprical" pouk, da sem ponočeval in da nisem poslušal staršev. Če bi lahko, bi vse to popravil.

Kaj svetujete SODOBNIM najstnikom?

Svetujem, da se potrudite dokončati šolanje.

Hana, Sandra in Eliza, 5. b

"Želim pa vam čarobne sanje
in prijetno potovanje,
kdor resnično verjame vanje,
en mišek ali miška skočita vanje."

GLEDALIŠČE

SCENA, MRENA, REŽIJA, VIZIJA, KOSTUM, POGUM, ŠUM, BUM BUM

Vse to in še več in še dlje so se dne 25. 4. 2012 pogumno odpravili "na pot" gledališčniki OŠ Livade Izola. V svet uprizoritve so zakorakali učenci od 6. do 9. razreda, in sicer z igro RADIO LAHKO NOČ. Predstava je bila namenjena staršem celotne predmetne stopnje te šole. Uprizoritev je dosegla svoj namen, saj so pod nadobudnim očesom zunanje sodelavke, bivše učenke Gaje Jenko in mentorice Nevenke Čermelj Sedmak prikazali sodobno tematiko v medijskem prostoru, z vnešenimi elementi tako političnega dogajanja kot pestrega glasbenega navdiha, prepletenega s pubertetniško mladostniškimi težavami.

Nenazadnje uspelo jim je uprizoriti odnose med generacijami tudi izven domačega prostora.

Nevenka Čermelj Sedmak

ZDRAVILO ZA BOŽIČKA

V času podaljšanega bivanja učenci radi obiskujejo različne interesne dejavnosti. Učenci vključeni v krožek Plesne urice ter Glasbena pravljica, so v decembru poskrbeli za praznično vzdušje, saj so se predstavili z glasbeno pravljico Zdravilo za Božička. Predstava je bila namenjena otrokom iz vrtca ter mlajšim učencem naše šole.

ORIENTACIJSKI POHOD

19.3. 2012

ŠPORTNI DAN

Toplega toda še vedno malce oblačnega ponedeljkevega dne, smo se učenci osmih razredov, ki smo ostali v Izoli, odpravili na orientacijski pohod, za katerega smo potrebovali dobre tri ure in deset minut.

Ob 8.30 smo se zbrali na šolskih tribunah vsi spočiti in prerojeni, saj nam je zjutraj vsem »pasalo« dodatne pol ure spanja. Ob prihodu sta nam učiteljici Hana in Miranda razdeli naloge med skupinama ter dali nekaj navodil glede pohoda. Ob 9.00 smo se končno le odpravili na našo, za nekatere dolgo, druge pa kratko pot; »preprejeno« z raznimi ovinki, vprašanji učiteljic ter puščicami, ki so nam pripomogle k dodatnim točkam. Na začetku smo hodili po Parenzani, pot smo nadaljevali skozi tunel ter pri izhodu zavili na stransko pot, ki nas je vodila po nevarnih ovinkih, predvsem zaradi nepreglednosti in avtomobilov. Sredi poti se je naša tekmovalnost s fanti le umirila, kar je pripomoglo k upočasnitvi tempa hoje, sicer pa je to prijalo polovici deklet ter učiteljici, tako da so si kasneje le malce oddahnile.

Po prehojenih dobrih dveh kilometrih smo pri manjši hiši zavili desno v gozd, kjer smo pot nadaljevali že malce zasopihani po ozki kamniti gozdni poti vse do vrha, kjer smo se medoljkami pri stari kamniti hiši ustavili ter pomalicali.

Navdani z novimi močmi ter ponovno polni energije smo kasneje hodili po še ožji »potki« med grmičevjem vse do vrha. »Na vrhu« se nam je naprej od njive, pri kateri sta Kristina in Leon zaradi tekmovalnosti končala v zemlji, odpiral pogled po celi Slovenski obali vse do Hrvaške. Ker smo bili na planoti, smo tudi tokrat malce upočasnili tempo. Ponovno smo hodili po ovinkasti cesti vse do konca te planote, kjer se je »bohotila« prekrasna hiša. Pri hiši smo se vsi ustavili ter jo občudovali, ko se nam je naenkrat pridružil ljubek psiček po imenu Beno, ki nas je spremljal vse do tunela.

Ker je pred tunelom začelo rahlo deževati, so Kristjan, Sebastjan in David zbežali v tunel ter se skrili, kjer so nas kasneje tudi prestrašili. In priznam, da je bilo večini to kar všeč. Ko je dež ponehal, smo se vsi veseli in zadovoljni vrnili v šolo, kjer smo pregledali naše odgovore, ki smo jih mad potjo skrbno zapisovali in po vsej sreči smo zmagala dekleta.

Menim, da je bil ta športni dan »ZAKON« in bi ga še kdaj z veseljem ponovila, nasploh pa bi moralo biti takih dni enostavno več, saj so koristni, poučni in zabavni, učenci pa se na njih zelo sprostimo in uživamo.

IZLET V LONDON

16. 3.

16. 3. 2012 smo se nekateri učenci osmih razredov v spremstvu učiteljic Karlovič, Krivičič in Hrvat in z avtobusom odpeljali do letališča Jožeta Pučnika. Malo krajšega čakanja pred vhodom in vstopili smo ter se spoznali z našim vodičem Robertom. Po opravljenih obveznostih smo šli skozi check-in se brez težav prebili skozi. Spet nekaj čakanja in premaknili smo se (bolj počasi kot hitro) do vhoda na letalo. Spet smo čakali v vrsti in nekako nam je uspelo priti na letalo. Po skoraj dveh urah popolnoma nepotrebne počivanja na letalu smo končno »prileteli« v Anglijo!!! Izkrkali smo se in seveda takoj premaknili ure za eno uro naprej in spremenili omrežja na telefonu. Po vožnji z mini podzemno smo prispeli na pravo letališče in se napotili proti našemu avtobusu. Ko je začel Robert govoriti, ga po vsej verjetnosti nihče ni poslušal, saj so bili nekateri tako zaspani, da jih je zmanjkalo že kar na avtobusu. Po približno dveh urah vožnje po levi smo se pripeljali v naš hotel Jurys Inn. Razdelili smo se po sobah in takoj zaspali.

17. 3.

Po zasluženem spancu smo se zbudili in na vrsti je bil naš prvi angleški zajtrk. Bil je odličen. Pripravili smo se na celoten dan in se vsi skupaj dobili v recepciji, kjer nas je že čakala skupina srednješolcev iz Celja, s katero smo se napotili skupaj v London. Ko smo zvedeli, kako bo potekal naš celoten izlet, smo se s kartami Londona odpravili proti postaji Hatton Cross, kjer smo se vkrcali na podzemno. Po dolgi vožnji smo izstopili in po kratkem sprehodu zagledali ogromno stavbo naravoslovnega muzeja. Prvič smo imeli prosto, kar je pomenilo, da smo se zmenili za čas in kraj, kjer se bomo dobili. V tem muzeju je bilo veliko zanimivih stvari (simulator potresa, kit v naravni velikosti, ogromno okostij živali) in večino smo si uspeli ogledati. Nato smo spet čakali na podzemni in se pripeljali do ene izmed najvišjih stavb v Londonu, Canary Wharf. Šli smo peš skozi tunel pod reko Temzo in prispeli v Greenwich, kjer smo pojedli naš prvi fish in chips. Obiskali smo ničelni poldnevnik, ki meri čas za cel svet ter nato spet imeli prosto!! Lahko smo se sprehajali po tržnicah in mestu Greenwich. Nato smo se peljali z ladjico po Temzi ter izstopili pri znamenitem stolpu z uro Big Ben. Ustavili smo se za foto posnetke, nato pa smo se spet s podzemno odpeljali do parka na trgu Leicester Square. Tu smo imeli možnost večerjati in se sprehajati po tržnicah in ulicah Londona. Potem pa le še v hotel, kjer smo zaspali.

18. 3.

Zjutraj nas je topel čakal obilen zajtrk, nato smo se s podzemno odpeljali do trga Trafalgar Square. V narodni galeriji smo si ogledali nekaj zelo zanimivih slik, o katerih smo zvedeli ogromno novih stvari. S podzemno smo se odpeljali do tržnic in trgovin v Camden Townu. Sprehodili smo se po celem mestu, sami pojedli kosilo. Od tam smo šli do mogočne stavbe britanskega muzeja, v katerem so bile stvari, ki so jih Britanci prinesli iz drugih držav.

Imeli smo ravno prav prostega časa, da smo si ogledali eno razstavo ter se nato odpravili do hiše voščenih lutk Madame Tussauds. V tem muzeju je bilo ogromno znanih ljudi in vsi smo uživali. Še posebej (vsaj meni) je bila všeč hiša strahov in 4D- muzej. V črnih taksijih smo se popeljali skozi različna zgodovinska obdobja Londona. Zelo smo se zabavali. Potem smo odšli na Piccadilly Circus, kjer smo imeli večerjo »jej kolikor hočeš«. Ulični slikar je narisal karikature naših dveh spremljevalnih učiteljic, mi pa smo se seveda zraven zelo zabavali. V hotel smo se vrnili zelo utrujeni, nekoliko smo se še pogovarjali med seboj, zatem pa hitro popadali po posteljah.

19. 3.

V ponedeljek smo si ogledali kraljevski London. Začeli smo z ogledom kraljeve cerkve in opatije Westminster Abbey, kjer so bili kronani vsi angleški kralji in sta se poročila tudi princ William in Kate Middleton. Nadaljevali smo do Buckinghamске palače, kjer smo videli del menjave straže ter dom kraljice. Sprehodili smo se po Londonu do postaje podzemne železnice ter se odpeljali do nakupovalne ulice Oxford Street, verjetno ene izmed najdaljših ulic na svetu, ki je napolnjena s trgovinami. Po dveh urah neprestane hoje naokoli smo odšli do razglednega kolesa London Eye ob reki Temzi. Pred vožnjo s kolesom smo si ogledali multivizijsko predstavitev Londona s ptičje perspektive. Nato smo se povzpeli do vrha London Eye z gondolo, iz katere smo videli celoten London z okolico. Po varnem pristanku smo se odpravili na sprehod po umetniški promenadi na južnem bregu reke in si ogledali kopijo gledališča iz časa dramatika Williama Shakespeara. Prečkali smo reko preko enega izmed mnogih mostov na reki in pri katedrali Sv. Pavla smo stopili na znameniti dvonadstropni avtobus double decker. Sledil je še povratek v hotel in uživali smo v naši zadnji noči.

20. 3.

Zjutraj smo bili nekoliko potrti zaradi odhoda, a še vedno polni pričakovanj, saj je bil pred nami zanimiv dan - izlet! Odpeljali smo se na jug v Brighton, majhno mesto ob obali Severnega morja. Takoj po prihodu smo opazili še eno razgledno kolo, ki je spominjalo na London Eye. Nekateri smo se sprehodili do plaže in celo pomočili noge v zelo hladno vodo. Z zemljevidom mesta smo se odpravili do pečudovite nenavadne palače Royal Pavilliona v orientalskem slogu, pred katerim smo se ustavili. Imeli smo nekaj prostega časa, da smo se razgledali po mestu. Nato smo odšli na ogled palače s pomočjo avdiovodičev - vsak je dobil telefonu podobno napravo, ki nas je vodila po sobanah. Seveda je bila celotna razlaga v angleščini. Ogledali smo si Brighton Pier (znamenit pomol v Brightonu), ki je pravi zabaviščni park v malem. Pojedli smo naš fish&chips, se vkrcali na avtobus ter se odpeljali proti letališču Stansted. Na letališču smo imeli manjše težavice pri razvrščanju in pakiranju prtljage, ker so nekateri preveč nakupovali in pozabili zložiti stvari iz kovčka na pregledu prtljage. Pohiteli smo na letalo in končno dočakali prihod v Italijo. Podveh urah vožnje na avtobusu (ki so nam jo polepšali s filmom) smo se vrnili v Slovenijo, se poslovili od Roberta in gimnazijcev iz Celja ter pozdravili svoje starše. Na splošno gledano je bil ta izlet »epic«.

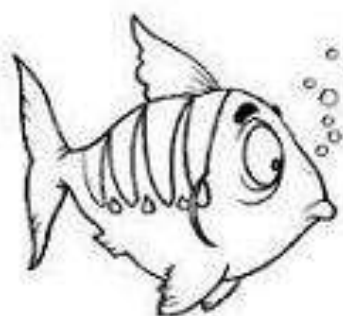
Nejc Donaval, 8. b

NOI PARLIAMO

ANCHE ITALIANO

COM È IL PESCE

IL PESCE È ARRANCIONE CON LE STRISCE BIANCHE E NERE.
COME TUTTI I PESCI HA DELLE PINNE E UNA CODA. È
RICOPERTO CON LE SCAGLIE. È PICCOLO MA È MOLTO
VELOCE. VIVE IN MARE CALDO IN MEZZO AI CORALLI.
MANGIA IL PLANKTON.

Alen Delatović, 4.a

E ESPAGNOL

OBISK MEHIŠKE RESTAVRACIJE "PAPA CHICO"

V petek, 06.04.2012, so se sedmošolci izbirnega predmeta Španščina I odpravili v Lucijo, kjer so obiskali restavracijo "Papa Chico". Skupaj z učiteljico španščine so okušali mehiške dobrote in s pomočjo učnih listov spoznali glavne značilnosti te špansko govoreče države. Pred odhodom so za osebje restavracije iz papirnatih serviet izdelali mehiško zastavo in obraz moščka, ki izžareva veselje.

Alenka Likar

ŠKOFICA

MODRUJE

»Starši ne dovolijo, da se v popoldanskem času družim s prijatelji izven mojega doma, čeprav si tega zelo želim. Kaj naj storim?«

1. Kar lahko vselej storiš je to, da s starši sedeš za mizo in se lepo pogovoriš. Svetujem ti naslednje:

- izberi primeren čas pogovora (ko so starši spočiti in »dobre volje«),
- pred pogovorom pripravi argumente (dejstva s katerimi boš starše prepričala, da bi bili tvoji izhodi koristni za tvoje zdravje in razvojni napredek ter zate popolnoma varni).

2. Razumeti moraš, da smo starši za svoje otroke, ko niso ob nas ali ne vemo, da so nekje »varno spravljene« vselej v skrbeh. Skrbi nas za vašo varnost. Meni kot mami mojih otrok za njihove izhode zadostujejo naslednja dejstva:

- ob tovrstnih izhodi moram biti seznanjena s kom, kje in s kakšnim namenom se moj otrok želi družiti v popoldanskem času,
- vedeti moram, kdaj bo prišel domov,
- pri sebi mora imeti mobilni telefon, da ga lahko v vsakem trenutku pokličem, če tako želim,
- preden gre ven, mora poskrbeti zato, da je pripravljen za pouk naslednjega dne (domače naloge, učenje) in da je opravil hišna opravila za katera je zadolžen.

In še zlato pravilo: DOGOVOROV SE DRŽI 100%, KER SE IZGUBLJENO ZAUPANJE ZELO, ZELO TEŽKO POVRNE!

Upam, da ti bo moj odgovor v pomoč. Srečno in lep pozdrav.

Teta Škofica